

Cementiri Municipal on reposen les despulles de Miquel Martí i Pol
Fotografia: Alfons Garcia

d'allà tenim una visió força àmplia del poble construït sobre la roca a l'altre costat del Ter. Es veu petit i ple, curull d'edificis arrapats a la roca; després d'una breu lectura i una animada conversa ens hi adrecem.

Deixem en un cap de riu la capella del Sòl del Pont i a l'altre costat del pont ens espera l'església parroquial de Sant Pere. Entrem en el cor de Roda, la plaça Major, voltada d'edificis alts i sòlids. Ens apropem a la seu del teatre Eliseu, edifici modernista fet amb maó vist on el poeta havia participat en activitats socials i culturals del poble, teatre, cançó, cinefòrum, pastorets, Jocs Florals.

Arribem a la darrera casa on va viure el poeta al carrer Sant Antoni Maria Claret on es va fer la lectura: "aleshores un ventet molt suau em va acariciar la cara i em va dur la sentor de la terra. Vaig estar un moment dret, vaig mirar el meu voltant i no em vaig saber estar de dir: Ara m'agradaria poder anar a caminar una estona, senzillament això, poder anar a caminar." I en acabar de llegir les darreres paraules de la lectura, ens trobem la Montserrat Sans, l'esposa del poeta, casualment sortia de casa seva i ens vàrem poder saludar. Va ser un moment emotiu i molt agradable.

Després venia la visita al cementiri on es van llegir dues lectures, una a la porta i l'altra davant la tomba familiar on fou enterrat per voluntat expressa del poeta.

Atur de tardor

Avui el cor es perdrà pels camins més incerts
i al capvespre farem com qui ja no es recorda
dels mesos càlids.

Collirem flors marcides
i una mica de vent a cada marge.

Avui el cor es perdrà pels camins més incerts
i, essent de nit, una vaga tendresa
ens Purificarà de tot recol
i fins de la més lleu desesperança.

És el nostre senzill homenatge, caminar pels carrers del poeta, rememorar les seves paraules i sobretot llegir la seva obra. Aquest és el millor gest de reconeixement perquè sentim la seva veu, potser perquè l'enyorem i sentim el silenci de la seva absència, el seu bell cant, la seva riulla plena de màgia i de pau.

Rosa Serra i Sala
23 d'octubre del 2005

¹Els pareires compraven la llana i la donaven a treballar a un munt d'oficis subalterns: tintorers, teixidors, abaixadors, després de l'aprest; els teixidors i el comerç entre els segles XIII-XVIII.

EL 9 NOU. CULTURA: 150 anys de colònies industrials/13. Roda de Ter. Jordi Vilardebò: "La Blava, la fàbrica del poeta", 8 de juliol de 2005 (Pàg. 38): "L'any 1925 quan s'aixeca la fàbrica de Tecla Sala a Roda, pinten les finestres amb blauet, el típic tint de l'arquitectura del país. Des de llavors, i fins ara, és La Blava. L'origen d'aquesta indústria es troba a l'any 1892, a les velles naus de Can Portabella propietat de Pau Sala fins 1904. El succeeix la seva esposa Teresa Miralpeix fins l'any 1908. En el seu traspàs es posa al capdavant de la fàbrica Tecla Sala i el seu marit Joan Riera.

Però des de principis dels anys 30 la jove vídua Tecla Sala anirà al capdavant de l'empresa de Roda i la de l'Hospitalet del Llobregat. Fou una persona molt unida a la vida de Roda i ajudà el municipi en diversos mecenatges: un préstec a l'Ajuntament per a comprar la línia d'autobusos. La cessió de les escoles de Sant Joan al municipi o el sosteniment del convent - escola de les dominiques. Se la considerava lligada al catalanisme catòlic que ela anys de la postguerra va tenir tibantors amb els sectors falangistes. Ja a la postguerra es crearà una societat amb els seus fills. Tecla Sal mor l'any 1973 abans que les seves indústries siguin adquirides pel grup Gossypium.

EL 9 NOU. CULTURA: 150 anys de colònies industrials/13. Sant Joan de les Abadesses Arola Cumeras "El pa per a tota la vida". 8 de juliol de 2005 (Pàg. 9) Entrevista a Josep Balaguer, va treballar al despatx de la Blava d'on en guarda un record molt entranyable.